

Zasady szczęśliwego społeczeństwa

29 marca 2015

„Traktat polityczno-filozoficzny”, wzorowany na „Traktacie logiczno-filozoficznym” Ludwiga Wittgensteina, jest dziełem z dziedziny filozofii polityki, którego cele to ustalenie zasad dobrego państwa i szczęśliwego społeczeństwa oraz wskazanie dalszego kierunku ewolucji ludzkości.

10. Polityka to droga złotego środka.

10.1. Złoty środek to szczęśliwe społeczeństwo.

10.2. Złoty środek to punkt równowagi między skrajnościami.

10.1. Pierwszą złotą zasadą szczęśliwego społeczeństwa jest współdziałanie.

10.1.1. Współdziałanie to pierwsza zasada ludzkości.

10.1.2. Potęga współdziałania wynika z wzajemnego uzupełniania się.

10.1.3. Współdziałanie bazuje na różnorodności, poszanowaniu wzajemnym i życzliwości.

10.1.4. Współdziałanie wiąże się ze wspólnym celem, wspólnym dobrem i podziałem pracy.

10.1.4.1. Współdziałanie jest wzajemną wymianą usług. W ramach współdziałania każda osoba i instytucja w społeczeństwie wykonuje właściwą sobie funkcję.

10.1.5. Na współdziałaniu oparta jest kultura konstruktywna; na dominacji destruktywna, doprowadzająca do państwa do upadku, a ludzkość do ruiny.

10.1.6. Główne cele państwa to bezpieczeństwo, dobrobyt,

wolność i współdziałanie obywateli.

10.1.6.1. Bez współdziałania, wolność prowadzi do wyzysku i społeczeństwo się rozpada.

10.1.7. Każdy system społeczny powinien być zorganizowany dla współdziałania. Współdziałanie należy oprzeć o wartości, które ludzi łączą, a nie dzielą.

10.1.8. Dla współdziałania potrzebna jest zgoda co do zakresu dobra ogólnego, które jest wspólne dla wszystkich grup w społeczeństwie i wykracza poza ich partykularne interesy, oraz umiejętność kompromisu.

10.1.9. Cała ludzkość może zostać połączona współdziałaniem, w oparciu o takie sprawy, jak wspólne bezpieczeństwo, zapobieganie przestępczości, higiena i służba zdrowia, ochrona środowiska naturalnego, rozpowszechnianie wiedzy naukowej, ustalanie międzynarodowych norm etycznych i prawnych.

10.2. Drugą złotą zasadą jest, aby wszyscy byli szczęśliwi, ale nikt kosztem innych.

10.2.1. W szczęśliwym społeczeństwie nie ma wyzysku, ucisku, dyskryminacji i zniewolenia.

10.2.2. W szczęśliwym społeczeństwie ludzie mogą kształtować swe zamiary, podejmować działania w celu ich zrealizowania i cieszyć się owocami swoich osiągnięć.

10.2.3. Szczęśliwe społeczeństwo jest społecznością różnorodności, na którą składają się różne klasy i wzajemnie się uzupełniające wartości: wolność, przedsiębiorczość i szlachetność.

10.2.4. W szczęśliwym społeczeństwie obywatele to miłośnicy wolności i swojej Ojczyzny.

10.2.5. Z zasady, aby wszyscy byli szczęśliwi, wynika zasada, aby w społeczeństwie było jak najwięcej niezależnych,

prywatnych przedsiębiorstw: wielkich, małych i średnich.

10.2.5.1. Przedsiębiorczość jest źródłem zamożności, daje niezależność materialną i duchową oraz jest najlepszą szkołą samodzielności i wolności.

10.2.5.2. Szczęśliwe społeczeństwo to społeczność składająca się z wielu prywatnych właścicieli, a nie taka, w której obywatele są zredukowani są do pracowników najemnych, a handel, przemysł i usługi finansowe są zdominowane przez wielkie korporacje ponadnarodowe.

10.2.5.3. Przedsiębiorczość rodzima powinna być zawsze bronią przed obcą konkurencją, szczególnie w takich dziedzinach jak rolnictwo, transport, drobna wytwórczość i handel.

10.2.5.4. Władze państwowe powinny bronić strategicznych sektorów gospodarki, takich jak energetyka, transport, bankowość, przemysł chemiczny i obronny.

10.2.6. W szczęśliwym społeczeństwie powinien być zapewniony powszechny dostęp do kapitału i każda osoba z inicjatywą i mająca dobry pomysł na biznes, a szczególnie na projekt z zakresu innowacyjnych technologii, powinna znajdować środki na jego realizację.

10.2.6.1. Aby stymulować działalność firm, systemy prawny i podatkowy powinny być proste i stabilne oraz przyjazne dla przedsiębiorcy.

10.2.7. Szczęśliwe społeczeństwo to społeczność zamożna, której wspólnym celem jest życie dobre i gdzie nie ma wielkich różnic majątkowych.

10.2.7.1. Społeczeństwo, w którym niewielka grupa ludzi bogatych staje się coraz bogatsza, a jednocześnie powiększa się liczba ludzi biednych, którzy stają się coraz biedniejsi, nie jest społeczeństwem sprawiedliwym, ani szczęśliwym –

faktycznie nie jest nawet społecznością, ale jedynie zbiorowiskiem ludzi.

10.2.7.2. Bieda rodzi korupcję, przestępczość, prostytucję i inne negatywne zjawiska społeczne, i uniemożliwia ludziom realizację swoich inicjatyw oraz samorealizację.

10.2.7.3. Rolą państwa jest, z jednej strony, kreowanie warunków dla pełnego, materialnego i intelektualnego, rozwoju wszystkich obywateli, a drugiej zaś, ich ochrona przed biedą, wyzyskiem, przestępczością i korupcją, oraz zapewnienie im podstawowej opieki medycznej.

10.2.8. W szczęśliwym społeczeństwie muszą być zawsze ludzie szlachetni i niezłomni – nowe rycerstwo, zdolne stawić czoło pasożytniczym grupom interesu, korupcji i przestępczości.

10.2.8.1. Aby skutecznie współdziałać ze sobą ludzie szlachetni i niezłomni organizują się w związki i organizacje.

10.2.9. Szczęśliwe społeczeństwo to społeczność, gdzie jest zaszczytne miejsce dla elity moralnej i intelektualnej i gdzie docenia się ludzi zasłużonych, ludzi nauki i twórców kultury.

10.3. Trzecią zasadą są cnoty obywateli i mądrość przywódców.

10.3.1. Aby osiągnąć sukces potrzebne są wysiłek zbiorowy i właściwe kierownictwo.

10.3.1.1. Mądrość przywódców i cnoty obywateli to podstawowy warunek szczęśliwego społeczeństwa.

10.3.2. W każdym kraju funkcje przywódcze winny pełnić osoby o najwyższych walorach umysłowych i moralnych.

10.3.2.1. Przywódcy państw powinni być ludźmi wszechstronnie wykształconymi, z bogatym doświadczeniem życiowym i wieloma umiejętnościami. Powinni być zdolni zarówno do własnej pracy koncepcyjnej, jak i do oceny opinii ekspertów.

10.3.2.2. Dodatkowym wymogiem dla pełniących władzę w państwie jest szlachetność i poczucie związku z własnym krajem.

10.3.3. Szlachetność wyraża się w polityce w służeniu dla wspólnego dobra oraz umiejętnością pogodzenia różnych interesów grupowych.

10.3.3.1. Wyrazem szlachetności obywateli są ich cnoty obywatelskie: pracowitość, uczciwość, odwaga, poszanowanie prawa, a nade wszystko umiowanie wolności i miłość Ojczyzny.

10.3.3.2. Obecność cnót obywatelskich jest konieczna dla skutecznej współpracy obywateli oraz dla istnienia silnego państwa.

10.3.3.3. Kiedy brak im cnót obywatelskich, obywatele dają się łatwo zmanipulować, skłócić, przekupić i zniewolić.

10.3.4. Udział mądrości i szlachetności w polityce powinien być zapewniony odpowiednią ordynacją wyborczą, szczególnie jeżeli chodzi o wyboru do senatu.

10.3.4.1. Senat, izba wyższa parlamentu, spełnia ważną funkcję w systemie rządzenia jako reprezentacja bardziej zasłużonej, wykształconej i doświadczonej części społeczeństwa, równoważącą mniej doświadczoną i bardziej populistyczną reprezentację izby niższej.

10.3.5. System wyborczy powinien być zawsze tak zorganizowany, aby ze społeczeństwa wyłonić najlepszych jego reprezentantów i służyć dobru ogólnemu, a nie interesom partyjnym.

10.3.6. Polityka to nie zawód, a demokracja zakłada rotację. Na wszystkich szczeblach władzy obieralnej, osoby powinny ją pełnić jedynie przez ograniczoną liczbę kadencji.

10.3.7. W demokracji musi się znaleźć miejsce dla mniejszości – tej mądrej i szlachetnej, najlepiej przygotowanej do utrzymania kultury oraz do rządzenia.

10.3.7.1. Od siły, wielkości, akceptacji społecznej i udziału w rządach elity waloru i zasługi zależy dobrobyt społeczeństwa i siła danego państwa.

10.3.7.2. Kierowanie państwem jest operacją zbyt złożoną aby powierzyć je ludziom przeciętnym, toteż zawsze należy szukać najlepszych.

10.3.8. Obywateli łączy w jedną społeczność dobre przywództwo, sprawna administracja oraz wspólnota interesu, jakim jest siła i zamożne państwo.

10.3.9. Najważniejszym obowiązkiem każdego obywatela, a w szczególności przywódców państwa, jest działanie na korzyść własnego kraju i odpowiedzialność za jego losy.

10.4. Czwartą zasadą jest edukacja dla wiedzy i cnoty.

10.4.1. Edukacja łączy w harmonijną całość rozwój fizyczny z rozwojem umysłowym, tradycyjność z innowacyjnością.

10.4.2. Wiedza musi, z jednej strony, być oparta o spuściznę kulturową danego narodu i całej ludzkości, a z drugiej, być stale uaktualniana, wzbogacana i modernizowana.

10.4.2.1. System edukacji powinien być spójny i stabilny, czyli oparty o ideę przewodnią związaną z celem wychowania oraz ciągle przystosowującym do niej nowych treści.

10.4.2.2. Zbyt częste zmiany programów nauczania oraz reformy pozorne w szkolnictwie prowadzą do destabilizacji systemu edukacji i obniżenia poziomu nauczania. W rezultacie, uczniowie najczęściej na tym tracą, a zyskuje lobby wydawców podręczników szkolnych.

10.4.3. Celem edukacji jest wykształcona i twórcza jednostka, rozwinięta fizycznie i umysłowo, gotowa do współdziałania z innymi i wyposażona w szereg cnót.

10.4.3.1. Dla rozwoju fizycznego niezbędny jest ruch.

Naturalny aktywizm dzieci i młodzieży musi znaleźć twórczy wyraz w różnych formach; w zabawie, w tańcu i w sporcie.

10.4.3.2. W rozwoju umysłowym najmniejszą rolę odgrywać musi metoda pamięciowa, największą zaś rozbudzanie twórczości i racjonalności, polegające na wyszukiwaniu związków przyczynowych i logicznych zdarzeń oraz dokonywaniu analiz.

10.4.3.3. W trakcie procesu wychowawczego powinno się rozwijać cnoty związane z współdziałaniem: koleżeństwo, odwagę cywilną, życzliwość, towarzyskość, a także kształtować wrażliwość na sprawy społeczne i zamiłowanie do pracy zbiorowej.

10.4.3.4. U dzieci i młodzieży należy też kształtować poczucie smaku i kulturę osobistą oraz rozbudzać uzdolnienia i twórcze upodobania.

10.4.4. Istnieje potrzeba specjalnej organizacji, wspieranej przez państwo, jaką jest harcerstwo—organizacji współpracującej ze szkołą, uczącej hartu fizycznego, samodzielności, odwagi i innych cnót, oraz umiłowania do kraju ojczystego.

10.4.5. Dla sukcesu w wychowaniu nieodzowny jest właściwy stosunek nauczyciela do ucznia. Nauczyciel musi być przede wszystkim przyjacielem. Musi dostrzegać talent i wartość w swoich uczniach, dodawać im sił i zachęty, i nagradzać ich raczej, niż karać.

10.4.6. System oceniania nie powinien być ani zbyt surowy, ani zbyt pobłażliwy.

10.4.6.1. Zbyt surowy system oceniania, który skazuje większość uczniów na niskie oceny, jest nieracjonalny i krzywdzący. Doprowadza uczniów do poczucia niskiej wartości własnej. Z tego poczucia rodzi się cynizm, prostytutucz i agresja.

10.4.7. Bujność sił rozwojowych, ten pęd u młodzieży, który

niekiedy przejawia się agresją, należy wykorzystywać i skierować na pozytywne tory: do działania, pracy i twórczości.

10.4.8. Wszyscy, bez względu na stan majątkowy i pochodzenie społeczne, powinni mieć równy dostęp do wiedzy i wykształcenia.

10.4.9. Obywatele wykształceni, twórczy i solidarni, kochający swój kraj, a jednocześnie gotowi służyć całej ludzkości, to największe bogactwo każdego narodu.

10.5. Piątą zasadą są dobre prawa.

10.5.1. Istotą prawa jest sprawiedliwość.

10.5.2. Prawo naturalne jest miarą dla praw stanowionych.

10.5.3. Dobre prawa służą dobru wspólnemu, a nie interesom partykularnym grup nacisku.

10.5.4. Dobre prawo musi być oparte o zrozumienie co jest prawe i właściwe, i w ostatecznej instancji odnosić się zawsze do najwyższych wartości ludzkiego życia.

10.5.5. Istnieje zależność między prawem i etyką zbiorową. Prawo jest szkołą moralności. Dzięki prawu utrwalają się pewne zwyczaje i ludzie nabierają pewnych cech.

10.5.5.1. Celem nadrzędnym każdego ustawodawcy jest świadoma działalność legislacyjna polegająca na uszlachetnianiu społeczeństwa.

10.5.5.2. Aby kierować ludzi ku dobru, prawo musi w nich wyrabiać przyzwyczajenia, które wyrabiają w nich cnoty i opierają się na zastanych w społeczeństwie tradycyjnych normach obyczajowych.

10.5.6. Prawo stanowione nie może być arbitralne, ale powinno zawsze bazować na doświadczeniu historycznym i zwyczajach danego kraju.

10.5.6.1. Jeżeli prawa stanowione są bez odniesienia do tradycji i zwyczajów panujących w danym społeczeństwie, mogą być odbierane jako niemoralne i respektowane jedynie pod przymusem. Wówczas malały będą szacunek dla władz oraz siła prawa.

10.5.6.2. Jeżeli wadliwe postępowanie staje się dzięki prawu akceptowaną praktyką, to w społeczeństwie zanika stopniowo poczucie niemoralności postępowania tego rodzaju i ulega ono demoralizacji.

10.5.7. Aby prawa, a także instytucje w państwie, skutecznie wypełniały swoją rolę, muszą podlegać ewolucji. Zanim jednak nastąpi zmiana starego prawa, które przez długi czas uchodziło za słuszne, trzeba najpierw udowodnić, że z ustanowieniem nowych związana będzie duża korzyść dla całej wspólnoty politycznej.

10.5.8. Prawo oparte jest o sankcje, które mają charakter przymusu zewnętrznego. W miarę postępu moralnego w społeczeństwie, kiedy ludzie postępują uczciwie i nabierają szacunku do prawa, sankcje mogą być złagodzone.

10.5.8.1. Sankcje powinny odnosić pożądany skutek, jakim jest wymuszanie posłuszeństwa wobec prawa i nie powinny być ani za niskie, ani za wysokie.

10.5.8.2. Korupcja wśród sędziów i prokuratorów prowadzi do rozkładu porządku społecznego i jest wielkim przestępstwem, zasługuje zatem na najwyższy wymiar kary.

10.5.8.3. Zwalczanie korupcji w sądownictwie i policji to jedno z najważniejszych zadań państwa. Do zwalczania tej korupcji powinny być powołane specjalne jednostki.

10.5.9. Dobre prawa i instytucje to niezbędny warunek dobrego państwa i szczęśliwego społeczeństwa. Kiedy prawo jest byle jakie, a sądownictwo i inne instytucje w państwie skorumpowane, to obywatele przestają być uczciwi i

społeczeństwo ulega demoralizacji.

10.6. Szóstą zasadą jest wiedza polityczna.

10.6.1. Szczęśliwe społeczeństwo potrzebuje rzetelnej wiedzy o polityce.

10.6.2. Bez rzetelnej wiedzy politycznej ludzie łatwo ulegają manipulacji i indoktrynacji.

10.6.3. Środki masowego przekazu powinny przedstawiać prawdziwe informacje o bieżących wydarzeniach w kraju i na świecie oraz rzetelne analizy polityczne dokonywane z różnych perspektyw, a nie ograniczać się do wybiórczych reportaży, tendencyjnych analiz, kłótni polityków i kroniki wypadków.

10.6.4. W polityce nie można być ani naiwnym ani cynicznym.

10.6.4.1. Być naiwnym, to znaczy nie dostrzegać egoizmu, jakim kierowane są często w polityce jednostki, partie polityczne, grupy politycznego nacisku, korporacje ponadnarodowe i państwa oraz nie doceniać znaczenia, jakie odgrywa siła w stosunkach międzynarodowych.

10.6.4.2. Być cynicznym, to znaczy odrzucić zasady etyczne i możliwość współdziałania między ludźmi oraz myśleć o polityce wyłącznie w kategoriach siły i walki o władzę.

10.6.5. Sztuka rządzenia polega na zrównoważeniu interesów różnych grup, klas, instytucji w obrębie społeczeństwa i jego ochronie przed zagrożeniami wewnętrznymi i zewnętrznymi.

10.6.6. Państwo służy ogółowi obywateli i broni społeczeństwo przed podbojem militarnym, uzależnieniem gospodarczym i zniewoleniem kulturowym.

10.6.6.1. Podstawowym zadaniem każdego państwa jest ochrona swojej niezawisłości politycznej, swojej spuścizny kulturowej i swojego bogactwa materialnego.

10.6.7. Bezpieczeństwu państwa służą dobre prawa i dobre wojsko, pochodzące z poboru.

10.6.7.1. Dobre prawa i dobre wojsko są czynnikiem dyscypliny społecznej, a dyscyplina niezbędna jest w każdej sprawnej organizacji.

10.6.8. Polityka międzynarodowa powinna być racjonalna i pragmatyczna: stroniąca od moralizatorstwa i ideologii, oparta o wyraźnie zdefiniowany interes narodowy, poszukująca wspólnych interesów z innymi państwami i przyczyniająca się do budowania silnej społeczności międzynarodowej, złożonej z niepodległych państw.

10.6.9. Dobre państwo jest wielką wartością. Rola państwa, jako obrońcy społeczeństwa, jest szczególnie ważna w epoce globalizacji.

10.7. Siódmą zasadą szczęśliwego społeczeństwa jest ciągłość pokoleń.

10.7.1. Tradycje, religia i pamięć przodków utrzymują ludzi we wspólnocie.

10.7.2. Wspólna kultura i tożsamość są podstawą każdego szczęśliwego społeczeństwa.

10.7.3. Silne państwo oparte jest na powiązaniach grup społecznych, które współpracują ze sobą ze względu na to, że posiadają wspólny język, tradycje, obyczaje i wartości.

10.7.3.1. Kiedy zniszczeniu ulegają cnoty obywatelskie oraz więzy tradycji łączące ludzi we wspólnotę, zostaje im tylko ich własny egoizm, który doprowadza społeczeństwo do demoralizacji, a państwo do upadku.

10.7.4. Nie ma jednego doskonałego modelu rozwoju cywilizacyjnego ludzkości, ani też społeczeństwa, które mogłoby być idealnym modelem dla wszystkich innych. Zróżnicowanie ludzkości na narody, niezależne jednostki

kulturowe, które uczą się wzajemnie od siebie, to podstawa jej postępu.

10.7.5. Podstawą współistnienia wielu kultur w jednym państwie jest rodzimokulturowość, czyli dominująca pozycja kultury rodzimej – tej, dzięki której dane państwo powstało i której zawdzięcza swój rozwój.

10.7.5.1. Dominująca pozycja kultury rodzimej związana jest z tolerancją dla innych kultur.

10.7.5.2. W przypadku dużych różnic kulturowych w danym państwie i konfliktu odmiennych cywilizacji, jedyna forma pokojowej ich współpracy to dominacja jednej, bardziej tolerancyjnej cywilizacji nad resztą lub poddanie wszystkich jednakowej dyktaturze.

10.7.5.3. Tolerancyjna dla różnorodności kulturowej dyktatura lub rząd autorytalny, o ile jego celem jest zapewnienie pokoju społecznego, to lepszy ustrój niż pozorna demokracja, która rozbita zostaje przez konflikt cywilizacyjny i kończy się wojną domową.

10.7.8. Społeczeństwo zawdzięcza swe przetrwanie istnieniu podstawowej instytucji ludzkości jaką jest rodzina, która zaczyna się wraz ze związkiem małżeńskim między kobietą i mężczyzną, zawartym w celu posiadania dzieci.

10.7.8.1. Rodzicoseksualizm jest uprzywilejowaną formą seksualności.

10.7.8.2. Rodzina podlega szczególnej ochronie na wypadek biedy i ma autonomię.

10.7.8.3. Ingerencja w sprawy wewnętrzne rodziny ze strony państwa winna być sprowadzona do koniecznego minimum.

10.7.9. Ludzie żyją w świetle perspektywy transcendentальной, której ostatecznym celem jest poznanie Boga. Podstawą szczęśliwego społeczeństwa jest tolerancja religijna. Wielość

dróg dla poznania Boga powinna być zagwarantowana w każdym państwie.

11. To są te trzy słowa, które tworzą całość: życie, wolność, współdziałanie.

11.1. Celem ewolucji życia jest jego pełnia i doskonałość. Ewolucja życia to podróż do coraz większej wolności i doskonałości moralnej.

Autorstwo: W. Julian Korab-Karpowicz

Fragment książki pt. „Tractatus politico-philosophicus.
Traktat polityczno-filozoficzny”

Źródło: Histmag.org

Licencja: [CC BY-SA 3.0](https://creativecommons.org/licenses/by-sa/3.0/)